

Крізь чорний дим зневаги і брехні  
Вона прийшла до мене в самотину.  
Вона так ніжно принесла мені  
Своє кохання, як малу дитину.

А я боявся руки простягти  
І пестощами немовля накрити,  
Питався дозволу у правоти,  
Що вміє лиш соромити й корити.

Я відучився з радості ридать,  
Я жити звик у темнім домі "мушу".  
Коротке слово "ні" по рукоять  
Я застромив у безпробинну душу.

Я знав; ніколи серце не проща  
Того, що розумом безжально вбито.  
Вона пішла і мертве дитинча  
Взяла ще більш ласкаво й сумовито.

Я не кричав: "Кохана, повернись".  
Я не чекав ні чуда, ані дива.  
До горла правда скочила, як рись,  
Розлючена і за неправду мстива.

1966